

اشعار آب دار
سید عبدالولی عزلت

P_۲

بسم الله الرحمن الرحيم

اشعار ابدار سید عبدالولی صاحب عزلت تخلص و
 و دیگر اشعار تازه گوین فقیر خیر محمد عثمان جمع

نموده درین مجموعه

مندیج ساخته

مرد سفید شش کون صبا ^{و جام کیا} شهرت سون بخت عارجه ^{اعل کمال کو}	نزدیک پنبه شعله و اخگر ^{کام کیا} عزلت ناین کو هر عینا کون ^{نام کیا}
---	--

وله

مصور کو قلم ترکان سل کانا ^{لاو} تو کل دیان مین رکنا فی طبع ^{ازاد} نمک افشان هی زخم استعاره ^{ن اوج} دلو کی کشتیان تو دین محیط ^{حسن خوب} مواهی بکی با حرمت دنیا ^{راه}	نهین ممکن که نقش او سر من کل ^{کنا} نهین بقیه جو سامان تو کل کانا ^{لاو} جو ساقی پنبه سبنا کف مل کانا ^{لاو} مکر لکڑ جو دل تاب ^{کنا} کفن او سکون کوی حق فهم ^{کنا}
--	---

<p>میری شمع لبت اوس پر شمع کی گنت کیا جیون کتان دل جا کر میرا دودھ کر گیا</p>	<p>میری شمع لوی لب نی کر قند کون کیا ہون جو جوسن مل دیا ہر دم</p>
<p>سب کات لب مرغ و دل رہا یہ سرتہ مون بسین او کی حل رہا جہان میں ایک قاتل رہا</p>	<p>یہ دل کس کی قاتل رہا نہیں آتی کسی گنہی او پر بند خدا کی اسطر کوئی نہ تو کو</p>
<p>جلی ہن آتش گل بر جلا کر خطا کھایوں تھا کہ چوڑی فصل گل</p>	<p>کو دیکھس با جہان کو کسیت یہ کہ کیناع سون بوسل ہو رخصت</p>
<p>سانو بی چوڑی جو کو چاہا کرین</p>	<p>قدر دان کسکے بختی میں اور کسکے</p>
<p>تو بہتری ہمارا بھاندا کہ عشق تو چھان کر مویں لکھا نمانا ہی مسافر کی کد</p>	<p>تمہارا دل اگر ہم سین پہرا کہا پندت لی میری مات کوں بے پیل کوں آبرو کوں</p>

دامن و چولی می بودا کی تکیه	نیم میراجون کاسرین شست در دلم
که دهنون بینا دو گنجی کی صبا	دیکته مون جمع کر خا درین فیض
ست و مهر و کل کی قبرا و بر خا	شور عیل سن عدم کی خواست سن
محسین دل بکانه می کی شش	جکه دوش ناله پیر کیده هر کایه
چپ راسنه کون کی باکی و	ناله کش نهادل هولا که غموش
سبب کاشرت با بر میری و	اس حق ریزان ذوقی کجا
دو نو عالم بین خبر یک بستگی	مبشده کی کورستی کون بس

مثل عزلت باب عرفان خود بخود تجربه کلین
دلکون جیون آینه دوش سرخه اکی و

سنبلی اسیر زلف ترا دام	دشت است مرزا بیدل
افعی کزیده می رمد از مشکل	

مین داغ بوسه ترشی تری کون	قره در ترجمه فارسی
جلای هو دسین سوچهای بو	فرغیت

هو ادل هر دسر دیکه کون	هری کا و
نهالی می جو سبوی کلین	

جی تھو قد کا جدو ہر کتری ہی دل	قیامت اسکی آنکھوں میں کتری ہی
عطار ایک مہینا ارشاد کر لب	تیری خط کی محی سبزی چری
عمر کی دین دلیں کندہ کو	ہو اسی برسنگاری کی چری ہی

دلم

میرا پیغام ای قاصد پہاڑوں پہ	میرا رواداد کرو و سب کو پہاڑوں پہ
رکت بوندان اچھو کے بنی بوجھیں	جنی سون اون کون چنی لیا پہاڑوں پہ
ایکھو کا گوہر ان کرنا نادر ہو سکتا	سوکت کالا اکر چار تو پہاڑوں پہ
مبادا الکر اوشی مجھ شوق کی نامی	ایکھو کے نیر سون قاصد میرا خط

عمر بوسرخ کلند زین میرا اچھو ان سول پہاڑوں پہ
 حنائی رنگ ہو رہی کا اسی دوتنی شودی

بتون کون کیا مرہ حقہ بی سبب مضمون کہ منہد مہمان ہو ی کر کر شری

م

لکھائی بوجھ فی آب زر سون	کہ سون سون سون فر کون خط ہی
--------------------------	-----------------------------

اب کوئی طاقت میں آ صیا کرتا	ایک دم کون سب کو کوئی طاقت ہو
-----------------------------	-------------------------------

دشمن ہو امارا کھا کچھ ہلا	کسی بیوی خط جو کارا پھر نہیں
---------------------------	------------------------------

ابو	ابو
-----	-----

ہو کیا دیدہ اسی کا تین دو	ایک تہا ہی دومہ روٹھو پسند
خان لی اسی تشن رو پشند	کھر من رہ غیرون سین مت

کہ قربانی پہ خیر تر کرنا خیر خوا	بیلن میں سرمہ کہنچ انا تیرا
درم اوس کسی بی فیض میں جیون	اگر دریا پہ حاکم ہی نظرن میں عبادت
درم اوس کسی بیض و دور	عمر اس عشق کا رہن میں ہی

پڑا ہی مو تیری یا قوت پرست	غزو جس ستا ہی چار اور جو
بنایا اس تن مجروح پر صفر کون	بوچھ میں شوخ ظالم کوئی جبار
سجن لوس شوخ دید کوں ہر	بھرنے ہر ترکس تجھ میں کیا صوف
اپس کے زلف کون اچھا خوبان	غیم غم کی آیا ہر برہ کی فوج

عمر اس رینختے کی نہ مع سون	پیاض کردن میا اور پر اس کوں
----------------------------	-----------------------------

جاگیر ساتھ کب دل و حشر کون کا نام

ناحق ستم کے پر و شوخ کو کر کیا ^{مغنیہ} دیا ہی تانکے سکون جو ^{کری} فعل بد

میگوید بهترین تنها فعل ناقص
مدرسه دیدگاه تو و من بهر حال

تیری ابرو کی تیغ ہی باز ہل ^{فیض} | جب کون لکڑی خوب لکڑے

ایک بوسی کی تم بہین راضی | بس تمہارے تو باندھو جو می بہین

لوہا مستقیم	تہا میں ہیں
شب تہا میں نہیں	دیکھا نازلف کا مح کیا سبب
الچھنا لوسمیں دل کا وقت	

نہ تنہا لال بازی کا مہزوق ان | انہو کی جو روان بہر ہر مین

تیس ابرو کی باترہ دینی کون
میاں
کردش چشم کا سران ہوا

دہن	کیونکہ بچت ہوئے سب سے
دہن	پہان نظر نہاری یہ کہتی سسکین

غارت کی	کہول کر بند قبا عاشق کا دل
بیا	یہ صدارت لبرنے کہول کی بند

خوبان	کو چہ خدا کی کہر کا ہیکل جلال
سور	سور حسین ہر زبان کو

غزلت	نکڑے سین نون ہرگز برائی
برآ بری	نون ما و من کی ہند رسون

زندگی	پیکا وصال وصال میرا اور
کڑھن	نزلت میں جان بوجہ تاج

حقائی سون	لیا ہی عالم دلالت کردست
پیکر سون	جہانگیری کی نادر طبع تیرا مات

ہم سنہ و	وعدہ رہتہ سب خلاف جو اس
لشون	وہ بعل قیمتی دیکھو جہوتا نکل گیا

معدوم	جہوتا سینوں سن یوں
معدوم	تیری سینوں کی کتے و پکی ہن

دل رشت کے جلن سون پہولا پویا ^{لہ} جب غیر کون بولا کر کہا تم ^{بہ}

فہمدر کے یاد دشت نہیں تھک بون ^{جیف} ہر روز مجھ کو عرضی کر ^{کے}

موسم سب امیر اجیتا ^{لہ} ای میدان تکرار کر دیکر ^{کے}

جگہ دیکھانہ کی دل چمن کی ^{نہاں} تیری نین کون کنی ^{جنا}

سود کی چوڑی کی مٹی ^{لہ} متول بھی چوڑی ہو کیا یاد ^{کے}

پوست کھجراون قسیو کا ^{لہ} جن میر لاکھ کون نا ^{کے}

کہا درنگ من و نہ ^{لہ} پہنچا شوخ فی ^{کے}

بہشتی ^{نہ} جو ^{نہ} اور میر ^{کے}

نهين ياد بکھانوسين شکوه ^{جيانا} بهر ياد و سكون نه پهازيکيا

رقيب سوي کي سيني هم کون ^{له} مت ^{له} کتر اکري سيني اکثر هوت هوي

کينچي کون محل مين لي سونا ^{غالي غالي} صاحب زکون سازگار ^ه

اکي کلبدن کون هرگز گل سيني ^{محبت نه} جيانا کلي جانون کيو سکر طيري ^ه

سکين تجر زلف کيا او ^{ميا} چته ^ه هر چيزه ما کر نيت بکا تر ^ه

اسبند کر که تجر بر ملا کون ^{جانون} مين ^ه کيون مارتاهي پيار هر خنار ^ه

بوسه کا بعد کالي کيو ^{آوي مجنون له} خي ^ه دشنام جو رير اهر لب کا ^{ميشه} خراي ^ه

دونون ماتون مين تيري ^{کرنه له} مين ^ه مجنون کر نه ديوي تو پانو ^ه چرون ^ه

کنولی کے قریبان کٹا کر ہی ہیں دیکھو
کم رکھ پیار ان سین جو رنگ سے کرنا

سراست پر دون میں رکھوں اور ^{بچا} سکوں
کر میرا یوسف ملی آج اچا

یوسف کرنا اپنی اور لیا بچ جا
مضمون جذب عشق زلیخا سا

اپنی ابرو کی زخمیوں میں کنوں ^{مضمون}
آج ہم ہر شمار میں ہر سخن

اگر ہوتی ہمارے تپ کے سہا
لبت نہ جا کے ابرو کمان ^{سون}
تیر سی سیدی چلا گئے ہم رہ چلا
کہ جان دور ^{ہو کم آن} سہم کسی کار جو ان کو تو مین ہر

نئی کمان ابرو تیرا پر دیکھنا
عاشقوں کو ن باز نہ تیرے

اس سے زیب کے ترش کوئے ^{دل}
شکرین ہاتھ کا شربت

لیتادیکھو اس سارن کا ^{مکمل} اسکی ہونی میں بارہ باقی ہی

میری شمشیر میری دولت ہی ^{دلم} دمار پر مارتا ہوں دنیا کو

شوخی اور کسی غنڈ پر کچا دیکھ ^{دلم} اس پر عالم کون دیتا

میں نے جو جبرائیل کی کلام ^{دلم} تب اونے میری ترینی کلام دی

میری دلبر کی بات پہ پوچھتا ^{دلم} میں کی لپی کون خوب پوچھتا

کل میں آیا تھا کل میرا وہ یا ^{دلم} حیف کل کل ہوئی قسب

کل میں بیکل ہوئی کل ^{دلم} وعدہ آج کل کیا مت کر

ایک وقت کون تھا ^{دلم} وعدہ آج کل کیا مت کر

اپنے انکھوں اوپر کٹا کر دے ^{میرزا} آج محمود ہیں پیاکیا ہے

میں آج ہم سین نیارا ^{آبرو} جیو ایک شہ میں کیا چکارا

غبار الودہ ترکان تو تار ^{کان آبرو} نشہ ایک دل اور چار تر کشی ^{خانک}

تیرا پاؤں کھادیکہ کر مہند ^{میں} میر تلووں میں اک لاکھی ^{میں}

جو جانے ہیں سپاہ نور کون ^{ان امیر} کتنے ہیں جو دار انکھوں میں ^{رانا}

دل میرا سرمہ دی بہا ^{ہیں} بہر مہر تو تیا کھلے ہیں

تیرا کالی بنی میں سرمہ بنی ^{میں} محض یہ تو تیا ہی عالم کا

سرمہ انکھوں میں لگا قریان ^{کتنی عالم} یار کے انکھوں نے یارو کیا کھایا ^{توتیا}

ابنوائی مار ہم سین نیامی سگوزن ^{کلا} ہم سب طرف سین مار تمہا راز

مرزا غلام

میں نے جانا و وانت میں آیا مجھ کوں کہا حریولیان کہید

فرد

اٹھ کے صبح تم معلیم پاس پہرے جلتے ہو یا درسی دین

کہاں سین مہر لیا وین سوای ^{آنسو ہم کی آبرو} ہمار حال کے قاصد ہر لوتن کہو

اس دوکان پور عالی ^{میں نہ ہوں}

چوڑا مصنف بیداد پوری دیوی اور ون کون میٹھا ملن

اس سنار سین کے کیونکہ جانوں ^{بٹ میں} زر زر کر کر بھاڑتے ہر کاشی با

جان تم پر کچھ اعتقاد نہیں ^{آبرو} زنگانی کا کیا ہر وس

نڈاف کا وولتر کا میٹھا دوکا ^{عاشق} کالون کتین دکھا کر عجب خوب

ہونے لگا شہر عزت

ہونے لگا

کردہ الفت تیرا تصویر
میں قیامت سا
مجھ جیٹا تھا کہوں
چہرہ زرد ارکھ سو باندہ لکھ
پے پے میں لگا کر بے تغافل
بہرا کہیں بہا کئے مجھ میں
یار کے بیکانگی کون کیا بلا تیر
دیکھ کر ہکون غبارہ ہوا ہے
حق نما مجھ کو نظر آتا جلال
حق

دل اوپر میری نفس تیغ دو دم
لطف نین تھا اس قدر جیتا
جیون کہن اب نور سمجھ کا
دل میرا جھل گیا اب دم بدم
تجہ کرم سکت منقلب میرا کرم
دلکی درپن سون خیال او میں
کر دستے میں ہمارا جو شش
دسوا کا دیر مجھ حق میں حرم ہونے

اہل دل عزت تیری ہر ایک غلی بن شہید

نیغہ ہر برجستہ مصرع کا علم ہونے لگا

مگر جب میں ہو حق رنگ ہو جا
دوئی کے عکس درپن ہیں زاہد
ای زاہد قطرہ عزت عشق میں
نکینوں کو نشان زخم ہر نام

ای درپن رنگ لک لک سنگ ہو جا
موجد سنگ ہو یا رنگ ہو جا
کبر ہو ویکانگ دل سنگ ہو جا
تو دل نام آو دو لک سنگ ہو جا

چاہتی ہو جو رونق صبا آبرو خط کون اس صلیع لیکھ صبا

دور امیران کرچہ خدمتکار خا ^{ن آبرو} بود شش و لیکن منقطع

جن سین ہماری انہر لکھ تھر سو ^{کے فرو} جن باج ملکون نیند نہ آتی تھر سو

تیرر مکھ پر کلاب میں چتر ^{ن آبرو} جانر خالصا لوجہ اسد

اپنی مکھ سین عرق کون ^{ن خصل} حسن کا عطر محکون لسان

دہر چلال ہوسر بانوں ^{ن آبرو} خدا کا فطر تہ غنچہ

یہی اجر چھر انا ہر بیہ بیان ^{ن آبرو} بخانون کیاں سب قوت اصلا

پیا کے بان کہانیں ریسہ لاج ^{ن آبرو} ورنہ تھر جتہ یاقوت لب ان

<p> قبا کر صبر کا جاہ سراپا ہی دل جمعی کے موتی کا صدف مخزن جلا جاتا ہوں صحرائے جنوں کو ای نقش پا بچھرنے کی پائی پاسون نہ دبی دل کے سونے جیسا خط سبز اوکے کلکوں کے پیرا خیاں اس کل کا خوشخبری </p>	<p> یہ الفی برین کرنے تک ہو جا مثالی موج کو ہر لنگ ہو جا مین مینا دل ہوں میرے سر ہو جا پریشاں ہو کی لکھ فرسند ہو جا وہی منہ دیکھ یہ کادنگ ہو جا ای می کش مست جام بک ہو جا نہ لہل جیون غنچہ جب رہ ہو جا </p>
---	---

<p> یہ سکین دل بتوں کی دلمین جا کر توں جل شرار آہنگ ہو جا کھا میں بیکلی کلی تر کہ سینے گد نہ نقش پا ہین کلی ہین تیرے رای سجھنی بیچہ ترکان سفر کسوں پر سرشک خون ہو بہا چشم </p>	<p> اسی کبر رستہ رم کر کے میر گت و و کون سر ہر جو ہو خان تیری کدہ کا بیچہ کر نیکیون و و الگ تیری قدم کون حنا ہو کہ آتک </p>
---	--

دیا ہوں چشم میں تلت ہین جیسوں سرمہ فقر
سواہی جلوہ حق مجھ نظر میں جب نہ لگا

صفت
خواب حیرانی عزلت کا رخا کر

یونج حیرت کا سبب ناز سون تو کر

ولہ

رویہ خواہاں غرق سبب حسن
کرد خط کا دیکھ تا پوچھتا روزگار
ہی حباب موج چشم و ابرو در
ہے یقین بیکانہ کی ہر خوشی
سیر کرتے کہ کھنڈ دل تو ذوق میں
کوشش کے کوہ کا پیکہ کہ درین
ہے حباب بکھو ان پیکہ لب کا ابلہ
یار کا مکہ بر عرق کا پور آنا سرم
دو بیابان ہیں اس نخلدان میں
دل میرا جل شعلہ ہو سنا ہر روی
خط لکھ کر نخلدان دل او پر آنا

کر دیش چشم بتان کر داب حسن
آپ سون جاتا ہر دل یا تاب حسن
زلف و خط مشیت خوش سید حسن
پاس الفت کو ہر نایاب حسن
یہ زرخندان چاہہ زیر آن حسن
یہ تکلف بتو عتاب حسن
دل میرا ہر یاد خوشی حسن
دیکھ کر یہ خوشی سید حسن
یار کا چاہہ ذوق غرق حسن
اقاب حشر زیر آب حسن
تہا جو غرق آب وہ پاب حسن

موج زن چین غضب دم ہر پیکہ جہہ پر

یا و عزلت ماہی بیتاب حسن

اگر نہیں میرے خون پر در پوسد
 چہاں کر سر و چشم جان آویز
 ہو جاں جاں لکھتا ہر تار
 چہرہ آئینہ تجھ لکھو دو کھوت
 ہو اہر شبنم و کھریلوں دانہ و دام
 شرار جیون ہو ز شگفتہ کل کی

نیام جاں جگر خواجہ کس کا
 کھن غبار میرا کردہ اکس کا
 کتان پردہ دل پیچ دے کس کا
 یہ صبح کردہ حال تباہ کس کا
 بخانون آج جمن عید کا کس کا
 جمن جمن آج تغافل لگا کس کا

بہ افتاب سحر بیرہن قبا عزت
 شفق کی لہو میں تیان داد خواہ کس کا

نابت اول اثر شکر میرے نصیر کرو
 یار دل آج دیوانہ ہو چلا کر کو
 بوسہ ایک نہ کا ہو نہ جانو
 بخت بیدار سون ہو ویا
 مرغ دل زغم تعافلت ہو ناگام
 چاہتے ہو جو ز نور تجی فقرا
 دل لوی زلف می شمشیر نہ مت مارو

باز چوب کمر سون تعذیر کرو
 کہو لک زلف شتابی ستے زنجیر کرو
 شکر و شیرہ بادام کے تذیر کرو
 زلف کے خواب پریش کا تعیر کرو
 خنجر چشم پر لے اوسے تکبیر کرو
 خاکسار کون مس فقرا اکثر کرو
 دام میں لیا کہ نہ زخم کو سے بھر کرو

میں تو حیاتا ہوں بہار او سکاد کیم ^و اول دیا مار سیکار او سکاد کیم

رو دلوہ است جہرم از بید ^{عشما} ^و لا یغیر ویم آیتہ رار و نمیدہ

رنگ گذار فقیران از حق تو مید ^و باز کہ این صحبت آیتہ تا ^{رو میدہ}

جاء وار تو کل بقدمت تو ^و کلا فقر بدست آرز دنیا سر ^{بیج}

آہی کہ در اغوش کد از عشق در غلظ	چو اسگد خستنی بر خاک کی لو ^{بسر غلظ}
تغافل چشمک او کز نزد چہاں از مت	نہ دل سختہ بر ایم بر ہوا مثل شرر ^{غلظ}
جو جانا کو ہرم از رشتہ در نظر زین	ہا اندم ہرشی بایش نی سر و پا چوں ^{کہر غلظ}
کف خاکم ہو اپر و دہ سر ^{یہودایش}	غبار آسا بدست مفتوح از خو جو ^{غلظ}

ز بس کہ از عشق پرور اسگد فیدم
کہر در دامن صحر اکہر در چشم تر غلظ

اورکے	غور و محنت بناہ اورکے
اورکے	یواہر کا کرم نالہ دزدی شاق
اورکے	ہیچکے میں کر خیال یار عطر اکبر
اورکے	ہنگا اپنے میں پر تو میرا خور
اورکے	سایہ خط قسمت عشق ہر کون
اورکے	وصل میں ہر کرم کا خون
اورکے	برکشتہ طالع کا ہر ازل
اورکے	چشم عینک میں نگاہ اورکے
اورکے	سینہ مجھ میں آہ اورکے
اورکے	کل میں بونہ دستک اورکے
اورکے	صورت خوشان ماہ اورکے
اورکے	ظلمت بخت سیاہ اورکے
اورکے	شمع میں جلنے لگا اورکے
اورکے	یار میں اولیٰ نگاہ اورکے

دیکھا خود	وہل میں ہر
زلف	تسلط بخت
جمع کا خاطر میرا پیکر پشانی	

تو کیا	بجادل زلف کے غور
کہ چوٹ ناکنی چہرہ پر	

ای رہ شعار درد	یہ رہ دلدار خوابانہ
جون غبار	جو ہمارا خاکیا ہو ورا ورا

کہاں جنون کہ جاؤ صبر	زنجیر جیدی کا پتھر
----------------------	--------------------

عاشقان نجه سرو قد کو مقصد
قامت رعنا او پر خسار هر
جست حکمت سوس کجا او کجا
گر محمد دیگر نجه عاشقی کا درد

دیکه یو محراب لبرو کس
ایل عرفان لیس خبر ترش مری
محمد کون استاد غلامی
اینی است بین مجرب یا رسو بود

بها لاشیا هرین به سو کند رانی
نجه لب به رنگ پان و کجاست
کلیان اسپا خون جیبار بر
موتی کی مار کلین اسپا کریمی
سور و چندر دو نو جو ترش
محمد دلکون خال هندو استا سار

کهایل نرجن دیکها سوزد خروا
لاله هوا ای خورج بکرسینه
هندی جد مان که مات کون
هینس کرکری نظر تو جد مان سنی
لیکونه سیر جو کره بین هر دیا
جادو کتا ماش مار که کیتا هر قرار

بیهوش عمر کهو که پر یکا تمام سر
مخوی جینی دیکها هی سندر کون

جسی نجه قد کا جلوه هر کتری
عطا کر ایک مینا ای شکر لب

قیامت او کی انکهنه بین کهری
تیری خط کی مجھی سبزی چتری

برای

مهر عشق صادق سون هوا	مهر عشق کجای منو الا
اس خانه خرابی بی کجای	بیا کجای کجای بی سون هوا

از عدم بر یک سحر پرین	کشد بیا
یار تارود ز فغان یکقدم	بی جنون مکش عشق
شعله پییده برود داغ	ای دل جنون زده بیکان
	ز حمت غرور براحت بدکل

ز خلق آن همه دایمی که پیش	سراغ امن ندر غبار
---------------------------	-------------------

هو امرک چسراغ و کجیوا	بازده زاهد
	بود هر صفت عارف حیات

ورنه آن آیتقار اکیول	بوسه لعل بیان اکیات
----------------------	---------------------

خار در دل شکسته خنده بر کل	داغ دارد سینه صافی محرم و بیکانه
----------------------------	----------------------------------

ما زنین بگن ناز کی سوکند	ولی مین آ بگن ناز کی سوکند
بید مجنون ہو اہوں تجھ غم میں	مجنون میری نیاز کی سوکند
کہو لڑنے لگانوں اپنی مکہ اوپر	تجہ کون کیسودر آرا کی سوکند
ہجر کی شب کون ایتھامیں ہی	تیر زلف دداز کی سوکند

آ عمر کی اوپر نوازش کر
بگن بندی نواز کی سوکند

بادلہ پوش ہو جھک دھلائی
بگن ہی شاہ زر زری

پان کہا شوخ ہم سون نرا
بگن بابا کیور کی سوکند

پان دسی شہارت ابھی
خون ناحق کیا بستا ہر کشتا کالی سون

مکہ ہی جیون افتاب نورا
داغ چپکے یون ہیں تکہ مکہ پر

صبح صادق ہی جسکی پیشانی
کھل رہی جیونکہ جیت ملانی

عزیز دل میں کند کر
ہوا ہی پر شکالی کی جڑی ہی

بہون کا چل سنا دالو
کل ٹوکس کون واحد الو
سب کرو زلف کون بیست
کھا پھیر وں کون مار دالو
کیون نہ ماری دو نقد دل
جسکی کل کل کی مار دالو
ایک سو ابوت ہی شہر کل
جمع کر کیا اچار دالو

سب کو داب اوٹھو عمر سون مو
کب لک سکون بسا دالو

یکو ای عاشق صادق چرا گد
نہ بہر زیب دست ماہی
بجو بی لاف مینر کل
آوردی

کھو سچ ای پیام کنون یہ
کلان ڈالیاں سون تو زرا و دل
نہ تیری مات کی سو بہا کون
کہ یو کل لاف کرتے تھی خوش کن ماند

تجہ خط کا دیکھو تو ہر جہاں بھی	اس چاند میں خرابی تیر ہو
--------------------------------	--------------------------

قصہ کراچی صنعت کریں	بنی کا کہ یہ بارہ پید در پی
خدا کی نور کا تجہ کر سمندر	یہی چودہ رتن کا تری بنی
اگر فہمیت آشنا ہی	اسی سخی میں چودہ پید
کنہ کے سبیل امت کو در کیا	وکر طوفان آفت ہی خطر کیا

بنی کی لال او بر وار جانوں

اسی بارہ ملی سین بار جانوں

نازک بنی پر اپنی کوئے ہو مروت	موسیٰ مگر پر اپنی فرعون ہو
-------------------------------	----------------------------

سے موسیٰ مگر

لجن و اوردی ایمانی میں رخ یو	علیوی گفتار زلفان یوس
------------------------------	-----------------------

ہو ابد کی بلا سے بھر چلا	کہ وعدہ پر سکالی بر سکالی آج
--------------------------	------------------------------

مسیح جنوں پتا ہو ساقی پوت	چمن میں مت ہونا فرمان بھر لالا
---------------------------	--------------------------------

تیری ابرو کون دیکھ نہ سکے	دھر رکھ طاق میں سما کے
مُسکرا دیکھ آرسی لی کر	ایک دن کر توں اپنی مہا کے
کرم روئی سون مہربان	لگ بانی سون ہی آباد کے
تن تاتن تار بابون سن	تاردان تاردان تادائے

مکتہ فہمان میں آج ای فصیح	
ختم ہی تچہ او پر سخت دے	

بیباکی یاد کی سمر سون محو قوت	بیاہشتیا کہ جیوں کلشن کون بانی سون
بھاری شوق کی جھری میں	ایام و شاہد و ساقی شراب غوا

رقیبان محو تیرے	میرے حقین
مجبوری ہا کیر و منصب عزت	تیرا سوا کہا فی میں مجھ منصب

تیری دہن تنکے تعریف کیا	ہر یکسین توں مت بول جو مجھ پر
-------------------------	-------------------------------

زلف کی ملک میں تو تھا اندھیر	لاج فی ناک حسیں راسیہ
------------------------------	-----------------------

بتری هر دو تو کا شهادت بخیز	لبی بی بی بات من ناباکی
خوش کا حبیب بن غم کا گلی	چشم کو چھوچھا ہونہ نہ گلی
اکبر بیوہ رہا بکسیر کا	نور چشم چشم کا درختی بی
فاج تو محرم حبیب کا	ہو بی بی جس کا فاج ہر تاجی
ہوت عاشق بن دیکھتا	ہوت عاشق بن دیکھتا
بن کبیر کا چہ کرنے	کام دوسرا پھر لکھتے ہوت
عاشق بی بی کا سنہر خطا	عاشق بی بی کا سنہر خطا
نی لگی تیر موی کون ہم چلا	اک لگی تیر موی تنہا کون

مفرتی نجر عشق مایه سرس	که هم غمی کشون کا خون مسکین
جو ہی سردار یوسف یون کا	بشعنی بن سبک اسک
خیل بیدار ہو چکا سر نازک بدن	تن او پر تیری چکن کرتا ہی کو
خط نمودار ہو الو کی سون	یہ نمک ان خط صیف کہ نمودار ہو
اشک خونین آج طوی ہو	دیکھ کر تیرے بر میں جاما سر
کرمی غصہ بن کیا کما کما ہر	پن سانوں پرستہ بن کہنے
دنیا کے حسن سار تیرے وچن کر	تیری دھڑکی کہ جس کا اگے نہ ہو
سب کون میں	ہر اک
جو وصل پہ رومیں او کا	انہو کا منہ میں پالذت سون

سمات بن میری کہیں تشریف نہ لے
یہ کیا ضروری ہی وہاں جانا چلن

دنیا کی یہ خواہش میں جو جاہل ہے
بیدار ہیں او کی بخت و منت خوش
از بسکہ ہمیشہ چرخ ہی سہل نواز
دعا تو کی مراد منت حاصل ہے

عکس دریں صف ترکان کی
لوہ کڈہ میں آئینے کے ہم نہا جو
اس زمانے میں کوئے کیا سہرا
جہاں کون او کی صف و کلام

چار ضرب آئینہ
چار ابرو کے تم اب ہو گئے ہو
عاشقوں کے ساتھ یہ اہم ہل بیل
عبارت اہم اہم اہم اہم

برس جب سولہوان لا کا سخن کو
رو لایا اہم اہم اہم اہم
کو ہندو پر سین جا کہ ملتا کیوں نہیں
تو نہ ڈرتا کیوں نہ بنی ابھی

زرد جوڑی میں فٹ دھڑکیا ہوتا
ملک کیسے کے زمین دار کہ ہر جا
ستار

دیکھتا نہیں ہوں میں کیسی طرف | جب سین پہنڈا انگلیاں دکھائی

کمان ابرو میرا کرکھون نہ آئی | کہ جسکو دیکھ کر ہونچا

دماغ میں سیٹھا گتہ کھر بر | حسنا مات کا پینا ہے

میں کہا ہیرا کیٹ سے دی | کہنے لاکا کہ منہ لکانے لگن

روئے سا فکر کب سے تیرا دم ^{سے کتنی} | کرو دیو ہو تو بار پشیمن کلاں

جب تک موت نہ حسن کندم رک | عاشق کو کھانا کھر نہ پیش ہے

خوش نہ محکون بارہ بات کیا | اب مہر سات پنج کرنا کیا

جان نہ ہے منہ کون دماغ لاکا ہے | جب سین طے لگا چکروں سن

تھی کون سیر کیم پاک تلو پر	کہیت تہاوی ہولی ہر پکین
ای دل او کی کلی سنبھال کہ جا	شوخ چنیل ہر جان جاوے
اوس کلبہ کن کون ہرگز کل نہوں	چسپا کا بھانوں کیو تر کلی تری
رزالی یار نے بولا میرا نارو ہے	ہمیں بولی کہ مون دیکھو روپے
آج تیری سب چیر رہے	نور مہتاب یا میال کی
دلکون کینچر ہو یک کر شمع سون	کاں سین سینے ہو کر کاوا
دہن کے عمر سون بھور غنچے مکمل	ہننے مون سون تری باتاں کا کون
تہا جو کہ اسباب کی پیچ کھاتا تھا	اتجہ کچھ نے بنی رہا باقی مگر چون

بانو کے سون شہادت اب ہوتے	خون غامی کیا برستا ہی کہا کالی کوں
---------------------------	------------------------------------

پان کہا سے لکھا پاشم کون	عاشقا کی فوج پر شب خیز کیا
--------------------------	----------------------------

کئی نہ چہر کا ہر کلال اولوں سر	خون لکھا جم رہا ہر مغربہ توار کو
--------------------------------	----------------------------------

از زلف سیامت بدلم دہوم تیرا	در گلشن آئینہ کشا جہوم تیرا
-----------------------------	-----------------------------

درس کا ہیکل میسر پر شین	پہرا خالی ز مجر دیوں کا برتن
-------------------------	------------------------------

خط و ابرو زلف کے ہر باثر	ہم فقیر وں کو سوچ نکبہ پہ
--------------------------	---------------------------

تجہ چاہ ز نگہ انہی کہا سبزی	جک کیوں نہ ہو دی ہنر کوئے
-----------------------------	---------------------------

دل کوں مجھ تجہ زلف میں بسر ام	بیتہ رہمت جا مسافر نام
-------------------------------	------------------------

یا پادشاهی بود که در دین و دنیا
 یار و پیکر سلطان و لشکر او در کون
 یا مکه و برق زرین او پیکر کون چو دوات
 یا زلف یا جادوگر هر نارین سامی
 یا سحر زنده و مکرید یا کشت که منبش
 یا جمل تن کون ایک و دانه جو شش تا دیکو
 یا مین جل یار و پیکر سونک او کجانه

یا ناز و ابرو چو کجک و کزید و دین
 یا شمشیر یا جگر زنی خورشید
 یا سوکافتم لکلی سون بهر تکی
 یا سو سو تمینی مکرر مکرر بیکار
 یا بیضا هر لالت جو کجک مکرر
 یا شمشیر و دانه جو شش تا دیکو
 یا کز زلف غیبی دال کل یا ناز و ابرو

یا عشق کمره کا اثر یون قادر اکون مست کر
 تو خوشتر از حسن بهر دور کا پیا لالت

نجم حسن کمره منی بهر زنت سیام
 مست کون کلکشت چمن دید که آری ای کلن
 یا روم که آرد منی جلید که جگه
 یا هیو سیامی کجک کجک کون کجی بود که
 یا پیر لث مکار ستر یک دل بهر شتر

یا کلشن خسار پر زنی هر بهر
 سبیل زلف ز کس نین داغ
 خط زلف کست مست حصن کون کلکدر
 نجم حسن دیول بهر حیات لعت
 کسکامرید فتنه کر عام کجک کجک

شوقی ست

شوقی ست

دلبر سلونے نین کون پر سو کا خوش
یا چک دوات ہی کی کی کی کی
یا نین موندے ڈال ہن سو کا سو
یا زلف سو کا کئے سو کا کا جانی
یا مکھ سو جیوں گلزار ہر ہر دلف
آہو کون بیشہ تیر یا مکھ کی جانی
یا ہر ترنگ چیل نین ہو سو کا
یا نین بازی کار ہن تجھ سے بازار
یا ہی مگر نرمل بدن ہو رشتن ہی
یا نین دو سیکھ مکھل بدست ہو خوشی جانی

خطاط جیون مارا رستم چندون
سو کا قلم جیوں واسطی کا تب
یا کوئی پرو کر گنجے تہوار با جیون
کھیل کی کردہ پانی جا کر ہو با جیون
چک کارو تر جیوں سو کا سو کا
یا تل زنی کون مارا لو جیون
سو کا سو بر چہر مات ہی ایسا جیون
سو کا سدرت سحر کے بہا ہر انکھانہ
سو کالی پا وادرد ہن ادبیا ہی
سو کا لکر مکھل ہن ہن ہو

نحوی صرف منطق نہیں صورت معانی علم
شوقی سخن کوتاہ کر یہ قافیہ ہی مختصر

سو کا	سو کا
تجہ حسن بندر ہن منہ ہر سن سیالا	لٹ با نیچ سو کا مکھ ہر زلف

معانی پنجہم باہم لکھو سدا بہ

اول او کا سدرہ پرقا عظم	کر کی اوس اس اخ کہ کر حرفین کم
قابل او کا اسم ہو دیکھنا	منہا کرتے اسم ذات ضم

بالاتھا تب سید من عجب یا	بڑا ہوا تب کام نہ آیا
کہہ دیا ہم او کا نانا نو	بوجہ وار تہ کہ چوڑو کا نو

لنڈا منڈا غنڈی بہا مت	مات نہ پیر اور پیشین دانت
کسی سید بھی کر داکو نانو	بوجہ وار تہ کہ چوڑو کا نو

عجب کیا رو دسند کہا و	بجز راجا کیسے کہ نہ جاوے
سہیلی او کی دوتی لاج ستی	جد مان دو پھن کی مار

راجا کی کہہ سند ر ر اپنے	بچی ستے بیوی پسے
شرم کے ماری دوتی جا	ناحق چوٹ جولا مارے

دیکھا تر افسو	مشتی
---------------	------

اوس چہ رنگین اوپر قابل سمجھ کر نظر	رخ ہر کنولی ناز کرکے سہی ہنور کا لاکھل
------------------------------------	--

نعمت یہم دہشتا بد تصنیف محمد بنات	یم کا دل شرمندہ ہی سن بچہ سناو
میں علی گڑھ میں میر سید علی علیہ السلام	شمع کی رخ سون کھر کے شکر سون
میں رکھا ہی محبت میں اپنی	مہر و مہتری قسم بوسی بد لہ

شمع بی کو ہر عرفی سون	ماہ کعبانی تیرا کنت عظام
بہ طلب کا سر جا رسی با	تو ہلال حسیں تجھے کتنا سہم

سدا سر پہ تیری ہی محبت	عجم کا ہی دل تجھ سون پر پہنچ
رخ یم سستی یکسر کم ہوا	مہر ہی خاک کو لا علیہ

میر گنم	معای چهارم باسم
نام میرا کجی جو سعید	عثمان سید
و ثنائ	دیان
ایکے لین مجھ اعدا کانت	

دوشین و دولام و دو عینیم	مرانام یار است خواجه عظیم
بدانم که هستی تو مرد نهیسم	اگر بگشای نام ازین حرفها
قلب قلب تعب بر قلب قلب	کو تو خواهی بیابی نام آن کسی
عاقبت آن نتیجه حاصل شد	عسّم من بی نتیجه بود اول
که در هفت هزار هفت فرزند	عجایب یک زنی دیدم خداوند
یکایشش رو دهنده خورشید	دو بر خشم و دو پر دست و پا
دَم یکوی خدا را که چه حال است	ماه در قریه نماند است ز جرات
محتسب کرد و خطر باشد	راه بقال در گذر باشد
زن من دختر من خواهر من	آن بی بی که دوش آمده اند

بالای سپرد و کو هر دو دارند	کز نور آن دو عالم و آدم
همستند و نیستند و نهانند و آشکار	چون ذات ذو الجلال و جسم
بر و از چون کنند ازین در مقام	که قاف را گرفت بکمال
فی شتری نهند بهره و مرغ فی	فی آفتاب روشن و فی ماه و نور

تحقیق شد که ناصر خسرو غلام او
هر کس که گوید این که دو کو هر چه غنیمت

درین میدان که بادا خالی از درد	حکایت پستی ای بر شمع کرد
--------------------------------	--------------------------

گفتم صفا نام بگو گفتا بی	گفتم که در بار بو گفتا بی
گفتم که مکریت شده گفتا بی	اول الف و میان لام آفری

نام بت من اگرند آینه	آبیت میان کل جلیده
----------------------	--------------------

یک بانگ کلاغ نیم کعبه	نام بت من در و کعبه
-----------------------	---------------------

حساب غالب در سکنده پناه
بوقت جفت زنگنه و دیگر جفت

اینست

بیت

با حرف خوش کم بودن خوش	در مخالف محشتم بودن خوش
کر عدد مره و را یک	هر که سالی خورد غالب آن

در سیزده با هر که نام باید نوشت از حساب الجبر نه طرح
باید نمود و بقیه باقیه باید گرفت بر هر نام و این باید دانست

میں اپنے لخت دل اپنی کی پہچا ہوں ^{مخاطب} اگر تم مات پہنچو تو لکھو جو کہ

بنیا کی ہر جگہ کیا قرض مانگی ^{سینا} طاقت نہیں رہے کہ ایک جانو

وہ مہرے سوارن جوں نظر ^{سینا} دیکھیں روپ کا دل مانگی

کیا بلا توجہ ہر یو بنیایے دونو پڑو نہیں مار رکھے

یار میر کا کہیں پڑے دن میں دیتا ہی مجھ کو سو سو

جو جھپٹیری سکر لینے سون نہ مری دو کہے بھانی سون

نہ کون کہیں جی تو ان خدا کا کہوئی
اسی دودھی دیر کون تیرے کہاں

عندک اس اپنی عاتق کون لکھنا کیا قیامت

کی قیامت ہے

رنگی ہنوت داتو سین دبان

انوکھی انکھرو لکھا مسکرا نا کیا قیامت

سولہ کیا کہوں تیرا ڈننا کیا قیامت

اداسین ہونہ بانکی ہلانا کیا قیامت

پڑا ہی شور عالم میں فلا نا کیا قیامت

کدو اسطرکب میر چا روئے

توجہ جو جاوی جو ہو آوی گئی ہو آوی جو ہو جاوی

اکیلا سچ بر کوں کہاں لکھا ترسا

تمہارے بیت پر سوک میری کن کن

یہ انا کیا قیامت ہی یہ جانا کیا قیامت

جو کرتے ہو یہی ہیں کیا ضوابط

محبت کی کنہ کارون کون

سنا پیغام جو تم نے کہا تھا مات

اجی کب لکے لاکھ لاکھ راج با

بہشت عاشقان آنا جانا کیا قیامت

مجھ جو کہتے خبریں کیا محبت ہیں تم کون

سمجھو دیکھو سچ کس کلام میں صحت

انہو کے بولیاں سہ کہہ کر ہم نے سہیں

کیا اب بہرے دیکھنا تو نہیں

ہلنے پر بہانے پڑ بہانا کیا قیامت

اوسے ہو جائے میری مایا دکر

اری یا قوت ہندو مال میں میری

قیامت
شراب خوشاد اکا مسکران کیا
زبانکی بات کرنے لڑکھانا قیامت

قیامت
بهنوا مٹکا اشارت سنون
جہیہ سمیہ کا ڈمکانا قیامت

نکلف بر طرف پھر لپٹ جانا کیا قیامت
لنگتی ناصیخو سون انا کیا قیامت
دیو لکھا بھیدل سی نوں کیا قیامت
کہو نکت میا دو تیلو کیا قیامت
اسی مضمون کا پھر لپٹ جانا قیامت

تھمک حلیا بلا کہن کرو کیا قیامت
نول بائی کون کو درین بھانا
بغل میں لڑکدی کر گھنٹ کیا قیامت
ایک سون سون سون او کیا قیامت
اد ہر سنی کھنا او سون کیا قیامت

سک عتاب بوجھا لکھا کیا قیامت
جینل کایج پرکھا خدا کا دھڑا
زیر دسترست سون چوٹ میری
اجر میں پانو پڑھوں میری قیامت
ابھی کچھ کہہ او شونے جاو جاتا قیامت

تھمک جلیہ کا گھیلنا کیا قیامت
کیا میر دل میرا زخمی ہو خور
ایسا اندر میرا ہر دہر تو آؤش
ایک عشق کا درد سر عشق عین کیا قیامت
نکلف بر طرف پھر لپٹ جانا قیامت

یہ دل ہونڈ کہ تجہ بن کستہ رغبتیں	ستجہ اشتیاق منے کر کستہ طالبین
ورای حکمتیں تیں ہو کر کچے جانبین	جماعتان ہوں رکعتان ہنسکون

نماز دل سون تہر یا عشق کون امام کیا

کستہ کام نہیں جکھنے ہولنا د	تمن سہی نہ رہا کستہ کیا برہا
تمن کے جوڑ سون جا کر کچے کروں فریا	بیر خرام ستے نین چمن بنی کوی

تو ن جب لکھ کے چلا سرو کوں غلام کیا

برہ نے مار ستیا میر تیں کیا پا مال	کسی تہر سے جو اکستہ میرا اوال
فضیحت ہو کہ رہا جکھنے جو میں	تمن کون بول کے تاب ہوں لال

کفر کون تو ترستیاب کون رام رام کیا

گل سون میں بیکل ہوں تجہ ایک تل نین مجہ کون گل
 گل بہر اسینا تہندہ لکرنی تو دل جاتا ہی چل
 جل توں اپنی مہر کا ای مہربان برسا شتاب
 تاب نین بیتاب ہوں کچہ نین رٹا ہی محہ میں بل
 تل تجہ او پر کیوں نہ ہوں تل تل کون تیرا دیکھ مھسے

کہو ڈھوسے لکھا اپنی رکھو تبت	خدا ایک واکٹر عشق عین جان کو در پیار
تیری مٹی کون میرا تر پتر انا کیا تھا	
شام کیا تیری فراق سون رو ربح کون تمن کے دردنی ہمن کتیں نام کیا	میری جگر میں جو برمانے کھر مدام کیا میں دورا تے کہہ کون سرخ خام کیا
یہ خون کس کا چتر اکس کو قتل عام کیا	
میا کرو سو تو ہمناسی پیاری سجن رکھ خدا دستہ دل و دجاں سجن	نہیں ہر گوی و جا جب منی ہمار ہمن سین ہند نر و کسک سجن
خدا نے مہر حلال و غصہ حرام کیا	
خدا کے ملک میں تمنای ہے ہمن اتنا ظم نر و کسک رنکے ہو تمن	کر یوسف کے مقابل ہو کر اہر ہمن دیکھ نور و س چانین ہمن ہمن رنکے
ایسی نے مار شیا تہا نین نے کام یں	
دہ تمن بھی اپنی سین خدا کو تنک دیا ہی جیو تمن کون کرو کرم تم تنک	جہان بہتر ہے رکھیا خدا جگہ تنک نگاہ کہہ جو غر خط کتیں سچہ کردیکہ
سرا فریب ہی جکل منے مقام کیا	

میری طور کا دو جنگ اور عجیب
ہر ایک تک سون لیتا ہوں نہ
کسی کا حق نہیں اسما میر میں
کوئی میرا ہی دعا کو کوئی میر نہیں
کل و چراغ حق اور لعل و شمع
فیروز و ابل و لانی حق کوئی نہیں
میں ہیں سکین آہن میں شیشہ
و و موکر میری کرم جو شے آتش
کل پیالہ اوہری کی میں اوٹھا جو
کوئی کہ میری مومن کوئے کہ کافر
ہر ایک نام سون میری ذکر عالم میں
عمیق نہ لعل اوہری کل منشا
سحر میں سنا کوئی نہ ہون نہ لالا
دو جنگ کا رنگ عزت کا اور

کوئی شاگرد میری حق جو سب
غم و نش طاق آرام حق میں
ہوا ہوں موت سون کی میں
جیسا ہر شے سون سو حق جو سب
دو عاشق اور دو معشوق دون
کہ زہد حق طمع فضیہ و شمع
جہان کبر مجھی کسار حق طلب
جو دیکھ بھون کرم و شمع
غضب ہو اپنی جو مجھ پر و و عجب
کوئی کرم کر حق کوئی کوئی شمع
ہی میری دیان میں ہند و دین
میرا الم سون جو دلبر کوئی
و و مانگ دیکھ میرا آہ نیم شمع
جہان جو جاہ کرم میرا حق میں

مٹھ کے ہو در نظر کر تو ہو ی برج حمل
مل کنول سی کچھ سجن کے پانو پر تل تل مسد ام
دام مجہ کل کا چھوڑا دوتن کتین کر تون ز حمل
حل کیا مشکل جو کچھ تھا سو جسکے حق سکل
کل لگاوشی کلبدن کون تب ہو وی بیکل کون کلن

اوسی کی نین مورت سجن یکنت بہری ہوئی
جگر کون کاٹ عینک کر جنی جب پر دہری ہوئی
کتا اس بھٹس کون سارا تون اپنا روح پرور ہو
وہی مطح میں جاتی ہر جو بکری بری ہوئی

پو پنی کہ دو پہل ہین یو تیری نار سپر پس
یا پھوپ کون پر بہنور بیٹھا دہر پس
نین نین یو تیری کام کی ہی بست تے
سر پوش کنجن کی تے نیم کے کل پس

<p>بر سر این ایام بهر چه بود بنسک بولا جو سخن بستم بر یک عقد جبهه لالن به میر کرد آدیت کار ریشی لون عوز زاهد غنچه قصه کجاستان بختها کل سخن پر غنچه غافل مسخ موخر کسان بخواها</p>	<p>بر سر این ایام بهر چه بود بنسک بولا جو سخن بستم بر یک عقد جبهه لالن به میر کرد آدیت کار ریشی لون عوز زاهد غنچه قصه کجاستان بختها کل سخن پر غنچه غافل مسخ موخر کسان بخواها</p>
<p>بهره یاز کا خط دیکه عزالت هر هکت کل کیهو کل کس ریکان بختها</p>	<p>بهره یاز کا خط دیکه عزالت هر هکت کل کیهو کل کس ریکان بختها</p>
<p>سایه تصویر دین کار میکند از علاج نیت وینا میکند زاهد بنای گنبد و ستاد میکند بهر فراتر به هموار میکند</p>	<p>بکام قهر و صدمه میکند سحر طبع با شوق از این غنچه تاد جهان غنچه شوق میکند سومان طرفه ایست نشیب و فراز</p>
<p>براه شوق تو کتب خود حسن خود را هزار چندا کرد بر من آینه دوش احسان کرد</p>	<p>سلطان نامه ماهر کدام شهر کرد زلف را بر خوش پوشان کرد مثل خود بر رخ تو جان کرد</p>

دل کباب عشق آتش تابو کرمی
بختی هر تو فخره خام آتش آیدم
شرمی نیستی من شوخ خوشی
قدر غفلت هر قاشق هستی و هم کمان
لذت وصل تبان ای دل نهی
کردش چشم سحر شرم سون

شکر بر دل جاشعل جیون بیاب
شرم سوک سیاب جیون سیم
کرمی کاپیر من هتا بج کرمی
مثل محمل موبو پر خواب بو کرمی
زلف معشوقون من سج و تاب
سج تمت او سکا طوف دل کرد کرمی

نشد عشق منی کا عزلت ہی شراب فقر من

مست ترک عالم اسباب بو کرمی

یک اهل درد نه آید نظر جهان
جز کماله سون خالی به کاروان

تبا سو هوا
بے میر درد سون کریان نه هوا
دام خط من رخ جانان نه هوا
دل جو تار که یار کا سر عقد
تیر و زری من خیالی رخ

سو هوا
اگر قصوید سون باران نه هوا
روز و شب ملک نمایان نه هوا
حسنا تیر کون بیکان نه هوا
شب من خورشید در شان نه هوا

باشد قوام فلک از چرخ و تاج

در طایب علامه کردی سلطان

مایه آرام باشم آدمی ^{دکستار}
از کوی کعبه شن است این ^{روشنی} کعبه

خاکسای بهادر ^{خاکسار}
خنده کردی بر او صانع جهان

خاموشی میرسد و زمار ^{کست}

مهراب قیام ^{کست}

از طوطی تو و آنکس در دوز

این نفوس اسب که منظر ناز ^{کست}

کلیم بقدر نسبت حسن ^{کست}

از فیض نسبت مژه اش ^{کست}

بیش لعل که کند سبک ^{کست}

خاک بکشم مردم شیار ^{کست}

با وصف پیرو و زور ^{کست}

نیرنگها کردش ^{کست}

که خوب ^{جلوه} است

در چشم حق شناس ^{کست}

کاشن تمام جلوه ^{کست}

سینل بر یک طره ^{کست}

ز بهار از عزم خوش ^{کست}

لبسته است غم ^{کست}

و ایم بهوش ^{کست}

عادل مشو ^{کست}

جرات قیام ^{کست}

از پیشگاه ^{کست}

بیقرارم تعجب یار شدم
سبک و گرم جسم از دنیا
چشمم با بار چاه توان کرد

عند لیم نه یک هزار شدم
سبک و گرم جسم از دنیا
چشمم با بار چاه توان کرد

در کتبم

نیست جز نام تو در فی بر بنیان
از فروغ طالع دارد صبا
شام سودایم هم اغوشست
بست صلح کل فروغ عشق
نیست جز یک یار دور حوش
عائیت خواهی در جوشنا

صوفی بحد خوانی یار تو شوم روزگار
نه شبستان روشنست از کوی
افتابی در غلدارد جوزلف او
نیست غیر از هر ره رویان
چون فلک کیت به غم اهورا
همچو هر از گرم چو یارم آغوش شوم

نهان

شدت قدر از غم ناقد در اینها
همچو زنگش تصویر چشم آن یار
خون به تنم خشک شد از جوش
اقتضای جلوه بیک رنگ نیست

گم شدم

تا عزیزان قدرش باسند منم
جرات اوراق و دوات و خام
همچو رک جاده بیابا نیم
آیند بیان بندر حیرانیم

آه ز دل چوین من آید
سکینه خود وین من آید
سج از خود رسیده من آید
عاشق زلف من رسیده من آید
آه پر کشیده من آید
هر دم در آید خدا عجب
عاشق از دین من آید
بچین که در دگر آید
کوینا چوین زین من آید
سفر نیست آمد و رفت من آید
مایه دار کشیده من آید
سینها را کسیر من آید

خوبی من رسیده من آید
جان من حق و دین من آید
نور دیده در دین من آید
دل صفا من رسیده من آید
دور از دل شنیده من آید
از هر چه بر من آید
عطره دل کشیده من آید
نکته بر من آید
دل زلف من رسیده من آید
هر کس که بر من آید
قدر را رسیده من آید
نوع انوار کشیده من آید

سربویی تو غنچه سنان جوان است

در کربلای کشیده من آید

قطره چمن افتاده در کربلای

کار کشیده من آید

جملتی بسیم تاجان پیدا شود
نخست خالی از دوی غور و غور
یکایک کجایند بجز و غور
نخست جرات و جود است

همه مرغ و پرنده ام و پرنده پیدا شود
شمع بسیار است اگر پروانه پیدا شود
استخوان کرد و اگر بیکار پیدا شود
هر کجا از خود درود کاغذ پیدا شود

کفایت پیدا کنند
هر که شکر و زکات و حقین گزین
یکایک اندر دل با حقین
نست عفت که از حقین
بینه خاویز و جرات

صفا کنند
هم نشین شیوا و کور را
سیب برق محبت کور را
جام می هم کفایت
هر که کفایت غور

مردم دنیا طلب و بجز دولت نشینند

آب کو هر کجا لب جویند

کاش دنیا با جویند و ان شری
هر که کفایت و جود
دود و غبار کو پیام
چنین معونی است

مالک و امیر و پادشاهان
می نرو حاشی که در و شری
حقه کش از نه مرا ام
فرق بین است

<p> رشته را در غولها غلی میست دو بختی را که طلق جویند ثروت و سرور خداوند وقت تحریر بر زبانم </p>	<p> کار آب از کوه من آید بیغم و درد سس من آید بخت و دولت بزر من آید غم دل مختصر من آید </p>
<p> از نو انار میکتان جرات مختب مسح بر من آید خانیات اهل محاروم از در کربه عمر شمع بر اسرگشت سیلاب شکستنی و بیقرار از بابه خورشید طغیانست </p>	<p> از نو انار میکتان جرات مختب مسح بر من آید خانیات اهل محاروم از در کربه عمر شمع بر اسرگشت سیلاب شکستنی و بیقرار از بابه خورشید طغیانست </p>
<p> اثر نماند ز خوابان و دل زنا کشودن چشم تو ما و من ز غفلت جدت حباب لاله جو غنیمت وصفی مان تو دارم </p>	<p> ببارفت کرد و غنیمت و غنیمت زنا کشودن چشم تو ما و من از حرص محض عدم گفته ام سخن </p>

حاکم را در عالم مجسم
میشود ز خویش چو مغفرت
از بیل و عظیم و لایزال

خدا آینه بدوش ز فانی
هر که چهره خاک را سازد
چند شمع شهر را بسوزاند

در صف محشر بر او از دلخواه
هر که چهره جرات بگذارد

ز روزگار بغیر از ستم آید
بجواریق تو نفس خستیده
صدقه ز مردم و دینداران
بجواریق حلاوت و دعوت
مکرم و زور و بزرگان و رده
به بزم حق طلبان و کارکنان

خودش که نهک عدم آید
بسوی حق می روی بقدیم آید
بغیرفت ز قدما و غم آید
که کار این عسل از سیم آید
بفصد حق بزبانم تشنه آید
بچشم زاهد به درد چشم آید

در هر که بر کشد از دل بیار حق جرات
عجب در نظرت مغفرت آید

بیا به طاعت سفری آید
آین بر تابه بر من آید

شب را سحر من آید
کام دل سحر من آید

نامزد در لطافت همسر تو است

نمیست باکی کردیم دست خلق بجز

نمیست باکی کردیم دست خلق بجز

خوب میدانم خدا جرات بدو نیست

هر که را دزدان نیانید دوست

کوه بار آخود و از زلزله آرام

جوشش سکین نبدی لکنه چار

دارد از زرشک و گلاب و گلاب

وضع هموار است مرعوب طاعت

خار خسارش هر کس از زرشک زدا

میکنند کله آتش از آتش زرشک

فلح از زرشک روزی یکبار

درین دریا زبانت برادرش

دریا کام کونین را بر روست

ز خورشید خجسته آفتاب

مرادت کوسبک و کوسبک

قلاش نشکن از غیر و کعبه

مکوا از ناز کههار و سبیل نرم

نه غفلت و نه غفلت و نه غفلت

در بحر ملک

بجز تو صیقل کوهر از صدف

بنا فرمای پیغمبر لقمه

بی سودا و دوکان تمام روزی

ز جوش و جوش و جوش و جوش

جوسا غلبه بدو روزی

دوکان شیشه از ناز کههار

عفت از کویا و کویا و کویا

<p>زشته تو بوی تاب در کفن بایست بیدار شدی شایسته زتن بایست</p>	<p>جو احقر که نهان شد در غار بوی خوشه کند در کلاه گیس</p>
<p>بهرم وصل رسیدن حلقه بخت مجنون ز معرکه نشسته در غایت</p>	<p>بهرم وصل رسیدن حلقه بخت مجنون ز معرکه نشسته در غایت</p>
<p>در میز به کرم روساز و دیو کمر در هر کام گوید الحذر بیا چرخه که هر سو خیمه بر جا هند دل به قدم بر شیر بیا بجو در جلد اعضا مغفیر بیا</p>	<p>شد از شوق فنا یکسر بیا چنان راه محبت خا در آما حلقه بختیم بیا در هر شکم بیار تیر و دوزخا بهش براه جستجو در دهن عشق</p>
<p>امتحان تا چند یاران صبر ابوبکر زیر سبب چشم هم جا در مرا از غم دنیا فرغتم است محب و ب نقش مرند بچین خامه در بوی یوسف میوه در غنچه</p>	<p>برون مگیرید از رخ عالم بار باره غم از این بزرگان آزاد در اندیشه فتنه کردش وضع هر زار در در غم بیا در دهن شکم</p>

گو طوفان شکست و خوار
شد از جبین پر غش تا ز کج

از هجوم عقده با شمع زار
روشن ز بوار رخسار شد گلزار

ز اهر لبند در رکعت قنار
انست باد در شبی
ابر و شش را سرا با کوهی
نقش دل

ز عفران
بنوعجب چه داند و قدر
جادان شمع زاندر
رسم ایند گیر در دست

ملاحت
ید قدر بشکوه داد در شش
مبار آشناساز بر عرق
مشوز بهار نو مید از کوه
نفس تا هست از صبا
تلا می رسد بوی کفار غفلت

قامت
که بهلودان شور غن او شور
که کافر لغت بر قسب می
کل آلود کدورت کند دریا
هر دم برد از این می باشد
کش از زیر دهن می

بوجرات عروج حیرتم از مشرق
کز اوج بیانت پنهان کوشش

دل عاشق با غم آفریند

درین عالم دیهیم می فریند

<p>مخو از حرمی از این فرستد ز آبات طاف از حقیقت بجز از حرمی از این فرستد بجز از حرمی از این فرستد</p>	<p>مخو از حرمی از این فرستد ز آبات طاف از حقیقت بجز از حرمی از این فرستد بجز از حرمی از این فرستد</p>
<p>بویک و بویک و بویک تو هم حرات بر آتش مقسوم است چون لاله ام اغوش بوز بیونته در بر کمر بوسه مایم کمر نسبت حسب ماخذ لب غری و شت لب</p>	<p>بویک و بویک و بویک تو هم حرات بر آتش مقسوم است چون لاله ام اغوش بوز بیونته در بر کمر بوسه مایم کمر نسبت حسب ماخذ لب غری و شت لب</p>
<p>جز یار خدا هیچ بخشنه دل زار دارد در توحید نسبا غریب بال غفاست آشیانه ما قدیم است آستانه ما تو اگاست آبی دانه ما کرم اولیو بهانه ما</p>	<p>جز یار خدا هیچ بخشنه دل زار دارد در توحید نسبا غریب کثر است راه خانه ما تا تو رو کرده بجان ما چند کمر حیرتیم ایجادیم روز محشر که بر سنش است</p>

این روان
طالب حقایق طالبان
از جناب یحیی موسی استمداد

مردم
جلوه چندین رنگ و نرم از
زیر اشارت پنج انگشت

میکنم توصیف که ابرو خوش
چند رنگ کار بافتن تازی است
روشنی از انکار خوابات

در دیار مو شکافها ملک
ما توانیم وفال رم زه ام
شیخ را از سر حقوق مسلم

تعب کوم
بنا بر زمان جو شیده سامان
صفای بنابر آفتاب زنده
قر به تهانت با ابر علور دختر
هدل قائم با مهر و راد
ز نور دل تنور سیه ام نور
محلی از زین آسمان به شجر
باستغنا حاصل مطلق دل آید
بنا بر آساختن آبر و رستم

خوش شیدا
ز کرمها ر خوب با خلق چند
برکت مردم در یوزه افوار
گرفتم صبح در آغوش و کهنه
جویدر از خوشی دلی به خوشی
کد از رنگ طوفان به طوفان
سلا دیدم مشتم شد تو کد
نشستم خند در بحر و لور
گرفتم عبرت و ضبط بس هر یک

بجز از خرم خط او عرق	بدوی سبزه شبنم نقره
و از عاشق مکن زحمان	درین عالم محرم آفرینند

برای دشمنان آل و اصحاب	
درین عالم هبم آفرینند	
با تیغ ناز و توشش مرگان	نزد ایند
جرات کلام دگرش آصف	خواب تند خویش بامان
عاقبت	خوشگوی و غمخوار

ساکان ز حجب و دامن از جلیها	خلوت آغوش موج از جلوه
می پند از دولت می در دست	سینه اس خالیست از اندیشه
نسخه ایام بخوانیم عبرت	این کتاب از قصه اسکندر رود
یار حق ز شربت یارها خوش	نسخه قانون اگر از زیر زبانت
در روزه احوال دهر عارف	از می توحید میبار دلش تنهات
سنگ میخواید از او صاع	چند ضمیر محسوس از دوزخ دنیات
بودت همچنان در سر و تن	ای جهان ما آنگهان دیم ما از ما
بر خوشبها از شر نیا بر مکیه	کز شر با فاش با طر خدا

<p>دوا خوش خیزد بر دست لغت</p>	<p>بکوشیم جرات منفعه</p>
<p>نزع کرسی بدل از کرسی</p>	<p>شیشه هر جا بشکند دل یار</p>
<p>رم کس نه ای غنای کد شیشه</p>	<p>مجمع یاران رکنی یار می آید</p>
<p>مجه افوس نینی بگر اگر بیا</p>	<p>مجه هر درد دل که بیکایه رد</p>

فوت
 شنبه ای آج در بابت
 کیون بر سبب
 فوت
 خستگار و بیکار
 کمال کار کنی سبب